

Mezey Katalin

A TEMETÉS

Meghalt Nagypapa. El fogják temetni. Ennyit tudtam és tele voltam várakozással. Úgy képzeltem, a temetés valamiféle találkozó. Egy utolsó találkozó a Nagypapával.

Régóta már csak Anya és Nagymama beszélgetéseiben hallottunk róla. Nagyon beteg lett, kórházba kellett mennie. Nem vitt már kézenfogva sétálni minket a Torockó térre, a templom lépcsőjéről nem kiabálták utána az ott játszadozó rossz gyerekek, hogy „Mikulás bácsi! Mikulás bácsi!” Nem jelent meg elegánsan, ahogy szokott, a kertészet kapujában: nagy fehér szakáll, fekete sétabot, lesóványodott testén nadrágtartós fehér ing, bő pantalló, lazán hullámzó szürke zakó.

Meghalt a kórházban.

Megkérdeztem Anyát, hogy elmehetünk-e mi, gyerekek is a temetésre, és azt felelte, hogy igen.

Ez megnyugtató. Szerdán lesz a temetés, és mi ott leszünk.

Szerdán volt a temetés, de mi nem voltunk ott. Úgy éreztem, hogy kihagytak valami fontos dologból. Nem a szomorúságból. Sejtettem, hogy a temetés szomorúsággal jár, és éreztem is magamban ezt a szomorúságot. De kihagytak a találkozásból, a rokon nénik-bácsik dicséreteiből és jajgatásaiból, szóval mindenből, ami kellemes történik családi alkalmakkor.

Pedig a temetésen mi is fontosak lennénk, mert a mi Nagypapánk halt meg. Tetszett volna nekem ez a fontosság. Szerettem volna eljátszani annak a fontos kislánynak a szerepét, akinek meghalt a nagypapája. Láttam magamat, ahogy fogom Anya kezét: sötétkék kardigán van rajtam, amit Nagymama kötött, de lehet, hogy csak fehér blúz és sötétkék szoknya, mert nagy hőség van. Azt se bántam volna, ha feketére festik valamelyik ruhámat, mint Anyáét.

– A kicsik nem kell hogy feketében legyenek – mondta Nagymama.

A taxizás is foglalkoztatott. Taxival megyünk a temetőbe (Apu motorján mégse mehetünk ennyien).

Később azt mondták, hogy azért nem vittek ki, mert nem fértünk volna be a taxiba. De olyasmit is hallottam, hogy a temetéshez még kicsik vagyunk. (– Nem kell a gyerekeket kivinni! Nem nekik való a temető...) Hároméves voltam. Nem éreztem magam kicsinek.

Délutáni alvásidő volt, a leeresztett redőny mögött feküdtem, és a parkettára hulló keskeny fénycsíkokat nézegettem. Egyszer csak hallani véltem, hogy egy autó áll meg a házunk előtt.

Amikor Anyák kiléptek az előszobaajtón, bömbölni kezdtem. Bömböltem akkor is, amikor lent becsapódtak a taxi ajtajai, felkelelt a motorja, majd távolodott és elhalt a pöfögése.

Később már csak halkán, magamban sírdogáltam, amiért megígérték, és nem tartották meg az ígéretüket.

– Anyus, szegény, nagyon odavan. A szokásos... Sírógörcsök, jajveszékelés. Ancsur kontráz neki – mondta Anya este, amikor külföldön élő öccsével beszélt telefonon. – Én nem tudok sírni... Csak látom magam előtt azt a gyönyörű szemét. Ahogy a kórházban utoljára rámnézett... Már nem tudott beszélni. Csak nézett rám szemrehányóan avval a bársonyos tekintetével. Nem értette meg, pedig hány-szor elmondtam neki, hogy muszáj hazamennem a gyerekekhez, le kell fektetnem őket.. Úgy nézett utánam, mintha azt mondaná: – Hát te is elhagysz, Katinkám? – Így váltunk el... Már mindig azt az utolsó, szemrehányó tekintetét fogom magam előtt látni.

Én pedig azt, amilyennek elképzeltem a temetést: fehér blúzban és sötétkék szoknyában állok egy fehér, kövezett téren, és fogom Anya kezét.

(Magyar Napló, 2005/9.)

MEZEY KATALIN 1943-BAN SZÜLETETT BUDAPESTEN. VERSET ÉS PRÓZÁT IS ÍR. JÓZSEF ATTILA-DÍJAS.